

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIX. évfolyam I. szám

2025. január

*„Emlékezzetek csodatetteire, amelyeket véghezvitt,
csodáira és döntéseire.”*

I. Krónika 16:12

Egyházunk 2025. évi jeligéje:

*„Kit küldjek el, ki megy el követségünkben? ...
Itt vagyok, engem küldj!” Ézsaiás 6:8*

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

- 5-én, vasárnap 9³⁰ óraker imaóra, 10 óraker **úrvacsorai** istentisztelet lesz: **Kurdi Zoltán** Pécsen és Siklóson,
Sztupkai Mihály Hidason hirdet igét
- 5-12-ig, vasárnaptól vasárnapig **Aliansz imahét** lesz
- 12-én, vasárnap 9³⁰ óraker imaóra, 10 óraker istentisztelet lesz: igét hirdet **Dr. Khaled László** Pécsen és Hidason
- 19-én, vasárnap 9³⁰ óraker imaóra, 10 óraker istentisztelet lesz, igét hirdet **Schauermann Tamás** Pécsen és Hidason
- 19-26-ig, vasárnaptól vasárnapig **Ökumenikus imahét** lesz
- 24-én, pénteken **Metodista félóra** műsor lesz fél kettőtől a Kossuth Rádióban
- 26-án, vasárnap 9³⁰ óraker imaóra, 10 óraker istentisztelet lesz:
Stupkai Mihály hirdet igét Pécsen és Hidason.
- 31-én, pénteken **Közzeti Konferencia** lesz

Rendszeres programjaink:

- Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.
- Csütörtöki **házikör** 17 óraker változó helyszínnel
- Csütörtökön este 18³⁰ órától **ifjúsági óra**
- Pénteken 16³⁰ óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban a könyvtárban (Köztársaság tér 2/b.)
- Vasárnap 15⁰⁰ óraker **Hidason** istentisztelet.
- Minden első vasárnap **Siklóson** 15 óraker **úrvacsorai istentiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**
- Pécsett a vasárnapi **istentiszteleteket** közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
- <https://www.facebook.com/pecsimetodista>**, vagy
<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon
- Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Születésnaposoknak

*Te vagy Istenünk az úton, áldj meg minket.
Áldd meg az indulásomat, és azt is, amit hátra-
hagyok. Óvjad az utat, amibe belefogok. Kísérj
engem az első lépésnél, és áldd meg az érkezése-
met. Legyél a célom, és irányítsd feléd lépteimet.
Adj nekem bátorságot a hozzád való hazatéréshez.*

A. Schwarz

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a hétköznapijaikban!

Isten vezet

Szememmel én vezetlek téged,
Amerre mégy, veled megyek.
Utat török, s nem árthat néked
Sötét völgy, vagy zordon hegyek,
Járj szárazon, vagy víz felett,
Orcámnak fénye hűn vezet.

Szememmel én vezetlek téged,
Kegyelmem is hűn támogat;
Nem engedem inogni lépted,
Bátran rám bízhatod magad,
Pusztákon át a mennybe fel
Erős karom hordoz, emel.

Szememmel én vezetlek téged,
Beváltom az ígéretet,
Ha napra nap jön, évre évek,
Ha szép napot ború követ,
Míg élted földi útja tart.
Megláthatsz színről-színre majd.

FORDÍTOTTA VARGHA GYULÁNÉ

Madarat tolláról, embert barátjáról...

*Jézus mondja: „Ti az én barátaim vagytok,
ha azt teszitek, amit parancsolok nektek.” János 15:14*

Eleink előszeretettel hordtak madártollakkal díszített kalapot, süveget. Őket látva könnyű volt beazonosítani egy pillantással a madarat is, aki tollát adományozta a ranghoz, s az embert is, aki státusza, múltbeli

hőstettei jeleként viselte a strucc-, daru- vagy kócsagtollat fejedőjén. Mi más szempontok alapján, de ugyanolyan szenvedélyesen soroljuk kategóriákba ma is az embereket. Sokszor elhamarkodottan, első blikkre teszünk ezt. Szúrós tekintetünk rendre szedi áldozatait. Különös tekintettel vagyunk arra, ki kivel áll szóba, kik közé jár. Valóban sokat elárul az emberről, hogy milyen társaságban érzi jól magát, mely közösséghez tartozik, kikkel barátkozik. Mi ezzel a gond? Talán csak annyi, hogy saját gyors megállapításunkat összetévesztjük a megismeréssel. Utóbbi nem a szem feladata. Az ismerethez idő és érdeklődés kell. A távolságtartó vizsgálódással lehet, hogy csak pletykatémát vagy kifogást keresünk.

Jézus korának véleményalkotói aszerint ítélték meg, kikkel barátkozott. A legvallásosabb emberek, a farizeusok - valójában nem ismerve Őt - így beszéltek róla: „Íme, falánk és részeges ember, a vámszedők és a bűnösök barátja” (Lukács 7:34). Rangon alulinak tartották a további ismerkedést a Legfőbb Méltósággal, Isten küldöttével, ezzel kizárták magukat egy olyan közösségből, ahová meghívást kaptak.

Végzetes lenne számunkra, ha azt gondolnánk, hogy ismerjük Jézust, pusztán azért, mert látjuk az Ő mai barátait. Ha csak kívülállóként mustráljuk a Mestert és azt a közösséget, a gyülekezetet, ahová Jézust követve tartozhatnánk, életünk legdöntőbb kapcsolatából zárjuk ki magunkat. Jézus barátai azok, akik felismerték, hogy nem tökéletesek, és elfogadják az Ő közbenjárását Mennyei Atyjánál. Ez a felismerés mélyül megismerésre: Jézus többé nem csak egy ókori tanító, hanem személyes, élő Megváltó, akire rábízhatom az életemet! Ugye, első ránézésre nem gondoltad volna?

EVANGÉLIUMOT MINDEN OTTHONBA

Mit kívánok?

Mit kívánok az új év küszöbén?

- Ha a kevesen hú lehetek én
dicső Uramhoz, az nekem elég.
Magasztalom hát s áldom a Nevét.

„Ura így szólt hozzá: Jól van, jó és hű szolgám, a kevesen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!” Máté 25:21

FÜLE LAJOS

Az 5. parancsolat: „Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess ezen a földön, melyet Istened, az Úr ad neked!” II. Mózes 20:12

Erre a parancsolatra emlékeztet a következő történet Bolyki László tollából:

A láncolat

2009 januárját írtuk. Az óceán felől érkező dermesztően hideg szél keresztül-kasul átfújta a széles és huzatos New York-i utcákat. Mivel a hotelünk csak pár sarokra volt a Carnegie Hall patinás épületétől, néhány perc séta után ott is voltunk. Nem először léptünk fel a világ leghíresebb koncerttermében, mégis, mint mindig, különleges ünnepnek számított az aznapi esti, Extremely Hungary sorozatba illeszkedő hangverseny. Miután átöltöztünk, és már csak 10-15 perc volt hátra a koncert kezdetéig, a backstage félhomályában játszogattunk, sztorizgattunk, nosztalgiazunk néhány kollégámmal, és az est egyik szólistájával, Lendvay Józsival, alias Csócsikával, aki időnként, mintegy bemelegítésként eljátszott egy-két ördögien virtuóz futamot, mi meg tátott szájjal bámultuk őt. 2009-ben ez azért számított nosztalgiazásnak, mert kb. 20 évvel korábban ugyanezekkel a kollégákkal, és persze Csócsikával ugyanezt csináltuk, csak nem a Carnegie Hallban, hanem a budapesti Bartók Konzi fiú WC-jében, ami az eredeti funkcióján túl, egyfajta gyakorlóhelyiségként, valamint koncert és klubhelyiségként is működött. A helyszín változott, a lényeg nem: miközben Józsi játszogatott, mi kerekedő szemekkel néztük, hogy mit művel ez a fiú a hegedűjével.

Azon az estén nemcsak Csócsika, hanem édesapja, az öreg Csócsi, a legendás primáskirály is föllépett a Budapesti Fesztiválzenekarral, éppen az ő improvizációjával kezdődött a koncert. Különös élmény volt ez nekem is, hiszen mindkettőjüket 6 éves korom óta ismertem, mivel Csócsikával egy zeneiskolába jártunk. Jól emlékszem, ahogy a dundi kisfiú mindig édesapja kezét fogva lépett be a 13. kerületi zenesuli nagy, barna lengőajtaján.

Sose felejttem el, amikor először hallottam őt hegedülni egy tanszaki koncerten. Jómagam kezdő voltam, s mint ilyen, általában a tanszaki koncertek első pár fellépője közt szerepeltem. Az általános zeneiskolai rend szerint a kezdők után jöttek a nagyobbacsok, majd a haladók, a „B”-sek, akik már kifejezetten zenei pályára készültek, végül a legnagyobbak, a végzősök, akik számára már a konzervatóriumi felvétel volt

a cél. Így tehát általában volt egy sorrend, melyben a kisebbektől és ügyetlenkébbektől fokozatosan haladt előre a koncert a nagyobbak és ügyesebbek felé. Általában... Mert onnantól, hogy ez a kisfiú megjelent a tanzsaki koncerteken, minden borult. Mindegy volt, hogy még ki játszott, hogy ki mennyit fejlődött, mert ez a fiú úgy hegedült, hogy mindent és mindenkit zárójelbe tett, aki előtte vagy utána föllépett.

No, de visszatérve a New York-i backstage-hez, ahogy a koncertkezdesre várakoztunk, egyszer csak Csócsika arca komollyá vált, és az ajtó üvegén át a színpad másik oldalán belépő édesapját nézte áhítattal, tisztelettel. A közönség tapsolt, elcsendesedett, majd a nagy öreg hegedülni kezdett a színpadon, a fia pedig olyan szeretetteljes tisztelettel nézte őt a bachstege félhomályából, amit soha nem fogok elfelejteni. Aztán annak rendje-módja szerint lement az egész koncert, amely óriási siker volt, a New York Times pedig megírta, hogy a legifjabb Lendvay „játéka a kinyilatkoztatás erejével hatott a legerőteljesebb virtuóz pillanatokban és a legérzékenyebb momentumokban egyaránt”. Másnap a hotel lobbyban öszszefutottam az Öreg Csócsival, megölelgettem őt, és ezt mondtam neki: „„Jóska bácsi, köszönöm ezt az élményt, csodálatosan muzsikáltál!” Jóska bácsi rám nézett, és ennyit mondott fátyolos tekintettel: „Jaj, Lacikám! Hallottad volna aput!” Miközben ezt mondta, ugyanez a szeretetteljes tisztelet ragyogott a szemében, amit előző este a fia szemében láttam, miközben őt nézte. Abban a pillanatban, az öreg Csócsit hallgatva és ölelgetve megértettem valami hallatlan fontos dolgot.

Az a kincs, az a tehetség és hibetetlen gazdagság, melyet Csócsiban láthatunk, nem az égből pottyant oda. Generációról generációra fejlődött, gazdagodott, így teljesedett ki, és lett azzá, ami annyira csodálatra méltó bennük.

„Apu”, azaz a legidősebb Csócsi szinte semmiből, autodidakta hegedűsként lett a Rajkó zenekar főprímása, és a Magyar Köztársaság Babérkoszorúja díjjal kitüntetett művésze. Fia (a középső Csócsi) már 2,5 évesen hegedűt fogott, hogy édesapját utánozza. 10 évesen már az édesapja által vezetett Rajkóban játszott, 20 évesen pedig már saját zenekarával járta a világot. Később a 100 Tagú Cigányzenekar főprímása, elnöke, élő legendája lett, majd megkapta a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjét. A mai napig az édesapjától kapott hegedűn játszik. Ám nem csak hegedűt kapott édesapjától, hanem hitet, önbecsülést és utat, amit bejárhat, mintát, amit követhet. A legkisebb Csócsi ugyanúgy az édesapját bámulva kezdte a hegedülést, és 2 generáció tehetségre, ta-

pasztaatra, hitre és törődésre építhette minden egyes eljátszott hangját. Édesapja irányításával ő már zeneakadémiai képzésben is részesült, és a világ legnagyobb klasszikus-zenei szentélyeinek ünnevelt szólistája vált belőle. Nagypapa a semmiből indulva kiharcolta, kivívta, hogy megbecsüljék őt, és mindent, amit elért, a fiára hagyott. A fia tovább építette, amit édesapja elkezdett, és az egészset tovább adta a saját fiának.

Az apák hittek a fiaikban, és rájuk hagyták mindenüket, a fiak pedig tisztelték az édesapjukat, és sorsukat, tudásukat megőrzendő örökségnek tartották. Ami apáról fiúra száll, generációkon át: törődés, figyelem, gyakorlás, alázat, önfegyelem, erő, tehetség, művészet, örökség. (Hadd jegyezzem meg zárójelben, hogy mindez természetesen az édesanyákra és a lányokra is igaz, csak ebben a

történetben a férfiág láncolatát láthatjuk kirajzolódni.) A láncolat egyes tagjainak tehetsége mellett ugyanolyan fontos magának a láncnak a szerepe, összekapcsoló ereje. Fura, hogy ezt a mai ember szinte egzotikumként szemléli, hiszen a legendák, mesék, mítoszok világa, ahogy a Szentírás ősi történetei is ezt tartják természetesnek, normálisnak. Onnan nézve sokkal inkább az abnormális, ahogy a mai ember él: darabokra szakadt családok, apátlanul felnövő gyermekek, gyökerek és szárnyak nélkül felnövő nemzedékek, melyekben az apáról fiúra öröklődő értékek láncolatai már nem megszakadnak, hanem létre sem jönnek. Az apák nem kísérik fiaikat, mert lélekben, de sokszor testben sincsenek jelen felnövő gyermekeik életében, ezért át sem adhatják nekik, amit az élet során létrehoztak, megtanultak. Így persze a fiúnak nincs kit tisztelettel nézni, követni, hanem mindenki mindig mindent előlről kell kezdjen, hogy megértse, kitalálja, mit keres itt a földön, mi dolga a világban.

Ezért aztán az identitás ma már nem egy mély gyökerekből táplálkozó, generációk láncolatában megőrzött és továbbadott örökség, hanem egy itt és most, a la carte kiválasztható, csereszavatos énkép, amit ha meguntam, holnap egy másikra cserélhetek. Az identitás nélküli generációk széthullott lánczemei pedig nem tudják az általuk létrehozott értékeket megőrizni, és továbbadni. A Csócsik generációi nem pusztán hegedülnek, hanem muzsikájukon keresztül - ahogy a New York Times kritikusa

írta - „kinyilatkoztatnak” valami hallatlan fontos, mára már elfeledett igazságot, melyhez mi is visszatérhetünk, ha megértjük Malakiás próféta messiási prófeciáját: „*És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz...*” (Malakiás 4:6)

BOLYKI LÁSZLÓ: A LÉLEK HÚRJAI

Szemelvények Kálvin János életéből

A Family magazin (sajnos) utolsó számában jelent meg Tittel Kinga tollából „Két üldözött szövetsége” című írása, amely Kálvin János és felesége Idelette de Bure Stordeur életútjából közöl rövid összefoglalást. Ebből az értékes írásból szeretnék néhány részletet megosztani kedves olvasóinkkal.

Amint bizonyára mindenki előtt ismert Kálvin János, (latinul Joannes Calvinus 1509-1564) reformátor, a nálunk Református Egyházként ismert protestáns felekezet megalapítója.

Kálvin János Istennek különleges eszköze volt. Úgy látom, hogy élete és szolgálata is ennek megfelelően alakult. Nagyon sok próbán, üldöztetésen és nyomorúságon keresztül vezetett Isten. Ezeken át tisztította, mint ahogy az aranyat tisztítják a kohóban, hogy nagyon hűséges és kitartó szolgálóként mehessen be Ura örök örömébe. Hasonló életutakat látunk az Ószövetségben az igen jelentős próféták életrajzában (mint pl. Dániel, Ézsaiás, Jeremiás, de ezt figyelhetjük meg Pál apostol életútját követve is az Újszövetségben). Ha mi is hűségesen követjük az Urat mindenkor számolhatunk az Ő áldásaira, de néha tisztító próbák elhordozásán kell keresztülmennünk. Álljon itt néhány fontos életrajzi részlet a cikk alapján Kálvin János és felesége életéből.

Francia származású reformátor, akinek - ekkor még eretneknek tartott - tanai miatt menekülnie kellett Párizsból. Genfben telepedett le, ahonnan megalkuvást nem tűrő hitvallása miatt hamarosan száműzték. Így került Strassbourgba, ahol az ottani lelkészcsalád fogadta be otthonába. A lelkészházaspár harmonikus házasesetét látva, itt jutott arra az elhatá-

rozásra, hogy megnősül, mivel ekkor már 30 éves volt. Olyan asszonyt keresett, aki mély hitű és emellett jól bánik a pénzügyekkel - amiben Kálvin maga nem jeleskedett -, gondot visel gyenge egészségére, és meglágyítja türelmetlen, kissé zsörtölődő személyiségét.

Barátai egy „feleségkereső bizottságot” hoztak létre. Másfél éves keresés és ezzel kapcsolatos sok imádság mellett sem sikerült választania több vonzó feleségjelölt közül. (Egy helyen azt írja: „Nem találtam feleséget, és gyakran azon gondolkodom, hogy nem is kellene keresnem.”) Martin Bruce lelkész tanácsára a figyelme egy fiatal özvegyasszony felé fordult a gyülekezetéből, akit 1540-ben el is vett feleségül. A pestisben elhunyt férjet és feleségét anabaptista nézetei miatt üldözték el Hollandiából, és itt Strassbourgban Kálvin református gyülekezetében találtak lelki otthonra. Fiúkat Kálvin keresztezte meg.

A fiatal özvegyben Kálvin valóban megtalálta mindazt, amit jövendőbelijében keresett. Ő maga írta később: „Életem legjobb társaságát ő jelentette”. A korabeli politikai viszonyok miatt házasságuk első 45 hetéből 32-t távol töltöttek egymástól. A szolgálat hamarosan visszaszólította Genfbe. Nagyon nehéz szívvel ment korábbi üldöztetése helyszínére. Saját szavai szerint bár inkább a halált kívánta, de engedelmességből visszament. „Szívemet felajánlom az Úrnak” - írja. Genf ezúttal ajándékozónnel és lakással várta a házaspárt. A feleség - Idelette - csendes, szelíd természetével kitűnő háttérrel biztosított a lázasan alkotó Kálvin számára, de maga is vállalt szolgálatot. Katekizmust és Zsoltárokat tanított fiatal lányoknak. (Kálvin azt írta: „Hűséges segítőtársam volt lelkészi szolgálatomban is.”) A Kálvin házaspárt családi életük terén óriási veszteségek érték. Idelette-nek 3 gyermeke született. Az első kisfiú 2 hetet élt, egy kislány születésekor halt meg, a harmadik gyermek - szintén kisfiú - koraszülés miatt vesztette életét. Kálvin szavai az első fiú halálakor: „az Atya maga is édes-apa, aki tudja mi szolgálja gyermeke javát”. A második fiú halálakor így nyilatkozik: „az Úr adott nekem fiút, de csakhamar el is vette. Ez talán a kegyelem elvesztésének a jele? Nem! Hiszen fiak seregét ajándékozta nekem a keresztjén a világban.” A három gyermek születése után Idelette egészsége hamarosan romlásnak indult. A családnak a csapások mellett a Genfiak rosszindulatú pletykáival is meg kellett küzdeni. Bár az igaztalan vádak mélyen érintették őket, de szilárd alapra épült házasságukat nem tudták kikezdeni. Idelette 1549-ben, 40 évesen, alig 9 évi házasság után visszaadta lelkét Teremtőjének.

Kálvin reakciója: „Ó, dicsőséges feltámadás! Ábrahámnak és atyáinknak Istene! Századok óta reménykedtek benned, és senki meg nem szégyenült. Én is benned bízom.”

Kálvin nem nősült meg újra. 1564-ben, 55 éves korában szólította magához az Úr.

Amit egyszerű emberként tanulhatok, tanulhatunk:

- töretlen hűséget Isten iránt,
- hűségesen betöltött szolgálatot nehéz helyzetekben is,
- feltétlen bizalmat Isten atyai szeretete iránt, bármilyen próbák is érjenek az életben,
- függetlenséget az emberi, néha rossz indulatú véleményektől.

A rövid beszámolómnak alapját képező Tittel Kinga cikkében is azt találok nagyon fontosnak, hogy az egyháztörténet e nagy alakjának emberi vonatkozásaiiba nyerünk egy nagyvonalú betekintést.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Mindenkivel békességben lenni

Mi, keresztények a szeretet parancsa szerint (Máté 22,37–39) mindekelőtt az alapján szólíttatunk meg, hogy mi magunk békességben vagyunk mindenkivel, mint Krisztus is, amikor a gyülekezetnek a békességet hirdette, amikor a békét a testvér, a felebarát, a samaritánus példáján szemléltette.

Anélkül, hogy ez a békességünk lenne, nem tudjuk hirdetni a békét a népeknek. S a legtöbben, akik bosszankodnak a népek közötti békéről szóló ígén, az ellenség szeretetét már a személyes ellenség iránti szeretet esetében is megkérdőjelezzik. Amikor tehát a béke ügyéről beszélünk, mindig szem előtt tartjuk, hogy két nép kapcsolata messzemenő hasonlóságot mutat a két ember közötti kapcsolattal. A népek és az egyes emberek esetében ugyanazok a dolgok állnak szemben a békével: úgymint hatalomvágy, büszkeség, a dicsőség és a tisztelet vágya, gőg és kisebbségi érzések, az emberektől való félelem és aztán az élettérrel és a megélhetéssel kapcsolatos harc. Azonban ami az egyes emberben bűn, az egy nép számára sem lehet soha erény. Ami az egyháznak, a gyülekezetnek és így az egyes keresztényeknek evangéliumként hirdettetik, az a világ-

nak hirdetett ítélet. Ha azonban egy nép ellenszegül ennek a parancsnak, akkor a közülük való keresztényeket hívják elő tanúként. De vigyázzunk, hogy mi, nyomorult bűnösök a békét szeretetből hirdessük, és ne abból az igyekezetből, hogy biztonságot teremtsünk, vagy valamilyen politikai célt kövessünk.

DIETRICH BONHOEFFER : JÖJJ VELEM!

Úton

Nem vagyok
magamra hagyott,
egyedül tévelygő
vándor.

Mert, Uram,
te vezetsz
engem az utamon,
járjak bárhol.

Ámen

H A J D Ú Z O L T Á N L E V E N T E

Az úton vár

Ő pedig ezt mondta nekem:

*Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát,
meglásd az Igazat, és hangot hallj az ő ajkáról. Mert az ő tanúja leszel
minden ember előtt arról, amiket láttál és hallottál.*

*Most tehát miért késlekedsz? Kelj fel, keresztelkedj meg, mosd le bűneidet,
segítségül híva az Űr nevét. Apostolok cselekedetei 22:14-16*

Érezted már magad gyengének? Érezted már, hogy mázsás súlyok lógnak a válladon, és nem tudsz talpra állni tőlük? Érezted már azt, hogy a bűneid terhe olyan mélyre nyom, hogy képtelen vagy akár csak a fejedet felemelni? Érezted már magad alkalmatlannak?

Ha bármelyikre a válaszod igen, akkor körülbelül úgy érezhetted magad, mint Pál, amikor találkozott Jézussal. Azt olvassuk, hogy ádáz módon üldözte a keresztényeket, és ki akarta végezni őket, amikor Jézus belép a képbe. Teljesen logikus lépés lenne, hogy kap egy ejnye-benyét, de valójában nem ezt látjuk. Pál összeroskadva a felismerés, Jézus jelenléte és a ráébredés miatt, hogy rossz helyen állt eddig, megvakulva nem kioktatást, vagy büntetést kap. Egy küldetést kap.

Pál a legelveszettebb állapotában, amikor leginkább Isten ellen dolgozott, kapott egy elhívást attól, aki ellen egész addig küzdött. Ma úgy ismerjük őt, mint az egyik legnagyobb apostol. Nélküle a kereszténység nem lenne ugyanaz.

Kérdelem én, érezted már magad elesettnek? Érezted már magad gyengének? Érezted már, hogy rossz úton haladsz? Érezted már azt, hogy elvesztél az úton? Van egy jó hírem! Istent ez nem akadályozza meg abban, hogy elhívjon téged.

Nézz fel, mert Ő már vár rád az úton, bárhol is legyen az!

ÖMBÖLI DÁVID

Reményteljesen

„A reménység Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hitben...” Róma 15:13

Az emberek sok mindenben reménykednek, ami boldogságot és beteljesülést ígér nekik. Ezek a jövőre vonatkozó kívánságok és elvárások. Bizonyára a reménységnek is szerepe van abban, hogy a jóban reménykedünk. Miért várakoznánk egyébként? De honnan származik az ilyenfajta remény?

Túl gyakran szűkül be tekintetünk éltünk keskeny utcáira, ahelyett, hogy felfelé tekintenénk a tágas égboltra. Valóban felülről, Isten felől jön reménység az életünkbe. Erre a reménységre különösen azokban a dolgokban van szükségünk, amelyeken nem tudunk változtatni.

Éppen rossz hírek esetében és személyes gond-baj esetén érezzük azt, hogy szükségünk van az Istennel való kapcsolatra. Ő átlátja azt, amit mi csak töredékesen látunk, és ő tovább lát annál, mint amire mi képesek vagyunk.

Sören Kierkegaard szerint: „Reménykedni azt jelenti: a jó lehetőségére várni; a jó lehetősége az örökkévaló.”

Az örökkévaló iránti reménység nem valamiféle menekülés a jelenből, sokkal inkább megerősít a jelen viszonyaira. Olyan reménységre van szükségünk, amely akkor is elhordoz bennünket, ha a jó dolgokból még semmi sem látszik. A Bibliában erről a reménységről van szó: „Isten élő reménységgel ajándékozott meg minket, mert Jézus Krisztus feltámadt a halálból.” (I. Péter 1:3 alapján). Minden oka megvan arra, hogy Istenre

bízza magát. Ő ismeri önt és az ön útját. Ha Isten reménységgel ajándékozza meg önt, akkor élete olyan célt nyer, amely túlnyúlik ezen az életen. Ez az örökéletre vonatkozó reménység. Ahol jelen van ez a reménység, ott kivilágosodik az élet, és olyan nyugalom tér be, amelyet az öröm és a békeesség szavakkal lehet jól leírni. Az az Isten, aki a reménységet adja ajándékba, várja önt! Bízson benne!

NÉMETBŐL FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Segítőkétség

Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is. (Filippi 2,3-4)

A hóvihár és a drámai hőmérséklet-csökkenés után vastag jég- és hóréteg borította a földfelszínt. Bár farkasordító hideg volt, a férjem, Solomon kiment, hogy megtisztítsa a házunk előtti járdát. Nehéz munka volt, de lassan egy keskeny utat sikerült vájnia.

Miközben egy rövid pihenőt tartott, egy férfi ment el a házunk előtt. Nem volt igazán az időjárásnak megfelelően felöltözve, és soványnak is tűnt, de felajánlotta, hogy segít, és ezt lelkesen meg is tette. Miközben a férfi a havat lapátolta, beszélgetésbe elegyedtek a férjemmel. Amikor Solomon meghallotta, hogy a férfi hajléktalan, elszorult a szíve. Tudta, hogy a zord tél idején sok embernek nagy szüksége van menedékre és ellátásra, ez az idegen mégis segítő szívvvel közeledett hozzá. Közösen hamarosan megtisztították a járdát. A kedvességért cserébe Solomon ajándékot adott a férfinak, mielőtt elbúcsúzott volna tőle.

A férjem utána elgondolkodott a leckén, amelyet Isten mutatott neki: a segítség váratlanul is érkezhethet, és nyitottnak kell lennünk az elfogadására. Mindannyiunknak vannak Istentől kapott ajándékaink, amelyekkel segítséget és reményt adhatunk egymásnak.

Édesatyánk, segíts, hogy elfogadjuk mások ajándékait és támogatását! Mutasd meg, hogy ajándékainkkal hogyan nyújtsunk reményt és segítséget másoknak! Ámen.

Ajándékaink mások javára válhatnak.

MADÉLINE KALU
(ÉSZAK-RAJNA-VESZTFÁLIA, NÉMETORSZÁG)

Szeretetteljesen

*„Isten fia megajándékozott engem szeretetével,
és önmagát adta értem.” (Galata 2:20 szerint)*

Ha ajándéokra gondolunk, az legtöbbször olyasmí, mint egy becsomagtolt könyv, egy virág, vagy egy hangversenyjegy. Bármilyen szép is ez, de különösen annak örülünk, ami az ajándékban kifejezésre kerül: figyelmesség és értékelés, felénk fordulás és összeköttetés. Ha egy bensőséges kapcsolatról van szó, nem habozunk, hogy ezen ember szeretetéről beszéljünk. „Ő nekem ajándékozta szeretetét.” Ezek azok a szavak, amellyel azt a szeretetet írjuk le, amelyet Istentől kapunk. Azonban a szeretet több, mint a vonzalom érzése. Konkrétan Jézusnak, Isten fiának odaadásában jutott kifejezésre. Nem csak értünk, emberekért küzdött. Szabályosan feláldozta magát értünk, mikor meghalt. Jézus maga így beszél erről: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja a barátaiért” (János evangéliuma 15:13). Ennek az odaadásnak olyan kihatása van, amely másutt sehol sem létezik. Jézus azért áldozza fel életét a kereszten, hogy a mi bűneink terhet magára vegye. Ezzel Isten ítéletét is magára veszi, amely bűneink miatt függ életünk felett. Így teremti meg számunkra az ítélet alóli felmentés lehetőségét.

Bízhat abban, hogy Jézus ezt az ön számára is megtette. Ha valaki is méltó a bizalmunkra, akkor az Jézus Krisztus. Ő mindent beleadott, és a hit erre a méltó válasz. Elmondhatja ezt már magáról: „Ő megajándékozott engem a szeretetével, és odaadta értem az életét”? Ha a mi életünkéről van szó, akkor egy megbízható alapra van szükségünk. A Jézus Krisztusba vetett hit által megtalálja azt. Még hozzá ajándékként! Egy olyan ajándékként, amely minden mást felülmúl.

NÉMETBŐL FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Reménység

Élő csend
boldog nyugalom.
Ragyogó,
útmutató fények.

Hogy mit hoz a jövő,
azt nem tudom,
de nem félek,
mert kegyelmedből élek.

Ámen

H A J D Ú Z O L T Á N L E V E N T E

Tükör által homályosan

„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogy engem is megismert az Isten.” I. Korintus 13:12

Azt hiszem normális emberi igény, hogy Istentől kapott értelmét felhasználva értse meg a körülötte történeteket, értékelje múltját, és tervezze jövőjét, igazodjon el az elé kerülő lehetőségekben, akadályokban és döntési helyzetekben. Az ember nagyon szeretné megérteni sikertelenségeinek, próbáinak okát, értelmét és célját.

A létünkkel kapcsolatos másik tény viszont, amit alázatosan tudomásul kell vennünk, hogy Istenünk bár szerető Atya, de szuverén Úr is. Útjait, szándékait nem mindig értjük (Ézsaiás 55:8-9), de bizalommal elfogadhatjuk azokat, mert az irántunk érzett mentő és megtartó szeretete motiválja őket. E területen nem mindig az értelem az alkalmas eszköz, hanem a Szentlélek által munkált hit és bizalom. Ha az elején idézett igehely Pál apostolra is igaz volt, mennyire inkább érvényes ránk nézve is. Az alábbiakban Pál apostol tükörhasonlatáról szeretnék néhány gondolatot megfogalmazni.

Pál apostol korában tükör alatt egy fényesre polírozott, díszes kerettel ellátott réz vagy bronzlapot kellett érteni. Ezen tükrök képalkotása nem volt éles, a kép és kontúrok határozatlanok voltak. Fokozottan igaz volt ez akkor, ha a felület mechanikailag sérült, görbült, oxidált, vagy koszos volt.

A mai csiszolt üvegtükrök képalkotása szinte tökéletes, de akkor is a mutatott tárgyval kapcsolatos információk csupán egy részét adja vissza. Pl. nem közvetít hangokat, illatokat, hőmérsékletet, érzésekre, hangulatokra csak az arckifejezésből következhethetünk. E tükörkép legnagyobb hiánya, hogy nem látjuk a „dolgok másik oldalát”, vagyis a hátát. Ezen kívül megfordítja a jobb és a bal oldalt, ennek ellenére persze a tükör nagyon fontos, sőt néha nélkülözhetetlen szolgálatokat tesz (pl. visszapillantó tükör, fürdőszobai tükör, stb.).

Tehát a tükör nagyon jó dolog, de korlátait tudomásul véve kell használni azt. A tükör jó használhatóságának feltétele a torzítás mentes gyártás és a folyamatos tisztántartás.

Lelki életünkben is többféle tükör áll rendelkezésünkre. Talán a legfontosabb a Biblia, de idesorolnám a lelkiismeretünket, az igehirdetést, a Lélek által sugallt gondolatokat, a közösségtől kapott visszajelzéseket, családunk és barátaink visszajelzéseit, de néha jó szolgálatokat tehetnek a velünk nem szimpatizálók érdes, indulatos megjegyzései is. Nagyon veszélyesek lehetnek a hízelgésekben, igaztalan-számító dicséretekben rejlő torzítások, de létfontosságúak lehetnek a szeretetből fakadó kritikák, figyelmeztetések. Lelki tükrünk jó működése szempontjából is nagyon fontos, hogy az ne legyen koszos. Rendszeresen rászorul a fényesítésre, a tisztításra is. A lelki tükrünk minden korlátja ellenére is jó szolgálatot tesz nekünk, valószínű erre gondolt Pál Ferenc (népszerű nevén Pál Feri atya) katolikus pap is, amikor könyvének a „Tükör által világosan” címet adta.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Gyümölcsöző szőlőtő

*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők:
aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt,
mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. (János 15:5)*

Egy napfényes reggelen madáracsicsergésre ébredtem. Kinézve az ablakon azt láttam, hogy a golgotagyümölcs indái csalogatták oda a madarakat. Eszembe jutottak Jézus szavai a János 15:5-ben, és kíváncsian merültem bele a versbe. Tudtam, hogy a Szentlélek azért juttatta eszembe, mert valamit fel akar fedni előttem.

Rájöttem, hogy a bibliai szőlőtő és az én golgotagyümölcsöm hasonló: mindkettőnek kanyargós, kapaszkodó ágai vannak, amik gyümölcsöt hoznak. Nincs törzsük, hanem egy közeli tárgyba kapaszkodnak támaszt keresve, és az indáik messze kinyúlnak a tőtől. A János 15:5-ben Jézus világossá teszi számunkra, hogy betölti szükségünket, és lehetővé teszi virágzásunkat.

Ahhoz, hogy növekedjenek, majd gyümölcsöt teremjenek, a kúszónövényeknek az erős tőkéhez kell kapaszkodniuk, illetve időnként meg kell metszeni őket. Jézus az igazi szőlőtő, és amikor rá támaszkodunk, sok gyümölcsöt tudunk hozni. Mindössze annyit kell tennünk, hogy elfogadjuk és megnyugodjunk szeretetében. Ahogyan egy növény töve táplálja az oldalágakat, a mi Atyánk isteni szeretete áramlik belénk Krisztuson keresztül.

Drága Urunk, amikor beléd kapaszkodunk, állítsd helyre békénket és reményünket, és emlékeztess, mennyire szeretsz minket! Ámen.
A természetén keresztül tanulhatunk Istenről.

JOSHUA SILA (NAIROBI, KENYA)

*Ahogy a csendes tó alapját a rejtett források
jelentik, amiket szem nem látott,
úgy az ember szeretetének még mélyebb alapja
Isten szeretetén alapszik.*

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Methodista figyelő

Szeretném felhívni a figyelmet e folyóirat 2024. I. évf. I. számában megjelent cikkekre, amely Dr. Lakatos Judit tollából, „Szécsy János beszámolója az Úrért végzett munkájáról (az) 1945-1956 esztendőekben” címet viseli.

Nagyon hálás vagyok Juditnak ezért a cikkért, mert gyermekkorom sok emlékét eleveníti meg. Olyan háttér információkhoz jutottam, amely az általam tisztelt és szeretett emberek (mint Szécsy János és Hecker Ádám volt szuperintendensek) életének néhány fontos mozzanatáról ad kiegészítő információkat. Ez a kor Európa, Magyarország és a Magyar Methodista Egyház történetének egyik legnehezebb korszaka volt. Jó volt a cikkből látni, ahogy az Úr megóvta kicsiny egyházunk szolgálatának pislákoló lángját, hogy azt a környezetet viharai el ne fújják. Sőt a szél még fel is erősítette e lángocská lobogását.

Nagyon jó látni, hogy akkori lelkészeink milyen tragédiákban tanúsítottak hősi helytállást: zsidó származású tagjaiknak üldözése, németajkú gyülekezetek kényszerkitelepipítése, a nyíregyházi szlovákajkú gyülekezeti tagok áttelepülése Szlovákiába, lelkészek katonai szolgálatra és fogságba vitele, az egyházi intézetek elkobzása, lelkészgyermek halála háborús sérülések

(Szécsy János)
(Hecker Ádám)

miatt. Nagyon felemelő érzés azt látni, hogy testvéreink hűségesen végezték szolgálatukat még akkor is, amikor erre nem érezték képesnek magukat, és magukra maradtak, a nemzetközi kapcsolatoktól elszigetelve.

A Metodista figyelőben egyéb hasznos írások is találhatóak. Élmény elolvasni azokat!

SCHAUERMANN M. HENRIK

Isten igéje élő és ható

*„A Lélek kardja, amely az Isten Igéje”
sokkal hatalmasabb, mint a mi érveink.*

Egy egyetemi hálóterem verandáján ültünk, s egy bizonyos Mrs. Jameson megjegyzéseket fűzött a tanításomhoz, melyet néhány pillanattal korábban mondtam el.

- Amit a hallgatóknak most mondott, nagyon érdekes, de nem gondolom, hogy igaza lenne. Kérem, ne értsen félre, de én szélesebb tapasztalattal rendelkezem, mint Ön. Egy társaság tagja vagyok, mely elvitt mindenhová a világon, és rendkívüli személyiségekkel beszélgettem Indiában, Arábiában, Japánban és még sok másik országban. Muszlimokkal, bráhmínokkal, sintoistákkal és másokkal vitattam meg az élet útját időn és örökkévalóságon keresztül. Voltak közöttük kiváló emberek, akik eljutottak Isten ismeretére Jézus Krisztus nélkül. Ön olyan határozottan mondta a hallgatóknak, hogy rá van szükségünk, de ez nem igaz.

- Ön nem velem vitatkozik, hanem a Bibliával - mondtam. - Nem én mondom ezt, hanem a Biblia. Jézus azt mondta: *„Senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.”* (János 14:6)

Kínosan éreztem magam. Gyakran borít el az alkalmatlanság érzése, amikor olyanokkal beszélgetek, akik többet tudnak nálam. Ilyenkor túl bonyolultnak tűnik számomra ez a munka. Később beszélgettem erről egy barátommal, aki azt mondta:

- Ne próbálj más valami lenni, csak légy Isten Lelkének nyitott csatornája! Soha nem lehetsz mássá, még ha néha azt is gondolod. Kövesd az engedelmesség útját, és Isten használni fog téged, messze meghaladva a saját erődet!

Fogadást rendeztek a kanadai Ottawában azok számára, akik szerettek volna találkozni Őfelsége Bernhard holland herceggel. Öröm volt ilyen sok hollandot együtt látni. A herceg fáradtnak tűnt, de vidám és kedves

volt mindenkivel, aki üdvözölte őt. Fényképészek vették körül, akik minden oldalról lefotózták, ahogy beszélget valami fontos személlyel, vagy egy kis gyermekkel a kezében.

Sok régi ismerőssel találkoztam, aztán egyszerre csak ott álltam szemtől szemben Mrs. Jamesonnal.

- Örvendek, hogy látom - mondta. - Tudja, nem tudom elfelejteni, amit akkor az egyetemünkön mondott. Jézus mondta: „*Senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.*” Állandóan ezen gondolkozom.

- Milyen csodálatos! - mondtam. - Hallgatott Isten hangjára. Folytassa ezt a hallgatást, és olvassa a Bibliát! Még van mondanivalója az Ön számára!

Isten igéje élő és ható!

CORRIE TEN BOOM: CSODÁLATOS SZERETET

Egyedül nem lehet

Egyedül nem lehet, egyedül oly nehéz!
Egyedül engemet elsodor bármi vész.
Egyedül céltalan, egyedül úttalan,
csak Veled, JÉZUSOM, csak Veled boldogan.

„Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.”
(Zsidókhoz írt levél. 4:16)

FÜLE LAJOS

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy;
csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt.
Zsoltár 139:14*

